

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **R. Š.**, zastoupený JUDr. Evou Frélichovou, advokátkou se sídlem Znojmo, Kollárova 3, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 7.10.2014, č.j. 39624-3/2014-900000-302,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 7.10.2014, č.j. 39624-3/2014-900000-302, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Evy Frélichové, advokátky se sídlem Znojmo, Kollárova 3.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 7.10.2014, č.j. 39624-3/2014-900000-302, jímž bylo změněno rozhodnutí Celního

úřadu pro Kraj Vysočina („prvostupňový orgán“) ze dne 2.7.2014, č.j. 30856-2/2014-630000-01, o zamítnutí žádosti o doplacení stravného, a to tak, že se v jeho výroku za slova „10 624 Kč“ doplňují slova „s příslušenstvím“, slova „období leden 2013 až leden 2014“ se nahrazují slovy „rok 2013“ a za slova „bylo dle ustanovení“ se doplňují slova „§ 149 odst. 1 poslední věta a“. V ostatním zůstalo prvostupňové rozhodnutí beze změny.

I. Podstata věci

Dne 17.1.2014 žalobce požádal celní úřad o doplacení stravného za období leden 2013 až leden 2014 v souvislosti s rozhodnutím o jeho přeložení z místa služebního působiště Znojmo do místa služebního působiště Jihlava. Dne 2.7.2014 bylo o jeho žádosti prvostupňovým orgánem rozhodnuto tak, že se žádost o proplacení částky 10 624 Kč za období leden 2013 až leden 2014 z titulu náhrady cestovních výdajů (stravného) zamítá. Tento závěr, pouze s dílčí změnou, jak se projevila ve změně rozhodnutí prvostupňového orgánu, potvrdil i žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí.

Prvostupňový orgán i žalovaný při svém rozhodování vycházeli z § 38 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 259/1997 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti služebního poměru celníků, v tehdy platném znění (dále jen „vyhláška č. 259/1997 Sb.“), podle níž náleží celníkovi, který z důvodu přeložení v důležitém zájmu služby vykonává službu v jiném místě služebního působiště, náhrada výdajů jako při služební cestě. Tyto náhrady se poskytují nejdéle do doby přestěhování celníka do místa služebního působiště, stravné se poskytuje nejdéle po dobu 6 let od jeho přeložení. Vyhláška č. 259/1997 Sb. se v délce poskytování stravného nelišila od pozdější právní úpravy obsažené v zákoně č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), a z tohoto důvodu mohlo být žalobci podle žalovaného poskytnuto stravné po dobu 6 let od nabytí účinnosti tohoto zákona, a tedy jeho žádosti o proplacení stravného za rok 2013 nemohlo být vyhověno.

Tento závěr žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné a že postup žalovaného byl v rozporu s požadavkem legality, právní jistoty a předvídatelnosti práva v právním vztahu.

Žalobce argumentuje tak, že byl-li příslušník celní správy přeložen do jiného místa působiště v důležitém zájmu služby ve smyslu § 18 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků PČR a ostatních ozbrojených složek (dále jen „zákon o služebním poměru příslušníků PČR“), náleží mu náhrada cestovních výdajů podle § 58 tohoto zákona a § 38 odst. 1 vyhlášky č. 259/1997 Sb., tedy i náhrada cestovních výdajů a stravného za celou dobu, kdy byl v důsledku výkonu služby mimo

místo svého bydliště. Podle žalobce se ani v souvislosti s přijetím zákona o služebním poměru a s jeho účinností od 1.1.2007 tento nárok na výplatu cestovních náhrad včetně stravného nijak nezměnil, neboť platí obecná zásada, podle které není-li něco v novém právním předpisu nebo smlouvě výslovně upraveno jinak, použije se právní úprava platná podle původního právního předpisu, byla-li pro něj výhodnější.

Žalobce rovněž nesouhlasí s názorem žalovaného, že v důsledku údajné změny služebního poměru vzniklé novým „jiným“ služebním zařazením žalobce se na žalobce začala v plném rozsahu vztahovat příslušná ustanovení „nového“ zákona o služebním poměru. Žalobce odmítá, že by došlo k jakékoli faktické změně, pokud jde o jeho služební zařazení či místo výkonu služby, a dodává, že byla toliko změněna terminologie jednotlivých institutů.

Podle žalobce se žalovaný také nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, když pouze konstatoval, že s pojmem nepřezkoumatelnost služební zákon nepracuje. Podle žalobce se však jedná o kategorii společnou pro všechna rozhodnutí.

Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i jemu přecházejícího rozhodnutí prvostupňového orgánu. Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejšími soudy.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný k žalobě argumentuje v tom směru, že žalobce byl rozhodnutím ředitele Celního ředitelství Brno ze dne 8.1.2007, č.j. 38/07-0101-11/16352, podle § 215 odst. 1 a 7 zákona o služebním poměru dnem 1.1.2007 ustanoven na služební místo referent mobilního dohledu ve 3. tarifní třídě v místě služebního působiště Střítež. Tato změna byla s ohledem na oprávněné zájmy žalobce posouzena jako nový titul pro poskytování stravného ve smyslu § 149 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru (převedení žalobce na jiné služební místo do jiného místa služebního působiště ve smyslu § 25 odst. 1 písm. a/ tohoto zákona). Žalovaný poukazuje na to, že do té doby byl žalobce ustaven co do náplně vykonávaných činností ve srovnatelné funkci v 8. platové třídě (ta byla zrušena ke dni 31.12.2006), avšak v jiném místě služebního působiště, a to v Jihlavě. Pokud by podle žalovaného k této změně nedošlo, pobíral by žalobce stravné pouze do 31.7.2010, tedy po dobu šesti let od jeho přeložení ze Znojma do Jihlavy, ke kterému došlo ke dni 1.8.2004.

Žalovaný souhlasí s názorem žalobce, že v době jeho přeložení nebylo poskytování stravného časově omezeno, avšak k datu 2.8.2005 došlo k novelizaci § 38 odst. 1 vyhlášky č. 259/1997 Sb. a od tohoto data mohlo být stravné poskytováno pouze po dobu 6 let od převedení. Novelizovaným ustanovením vyhlášky s účinností od 2.8.2005 se začal do budoucna řídit i předmětný finanční nárok žalobce na stravné. V důsledku převedení žalobce k 1.1.2007 vznikl nový důvod pro poskytování

stravného a doba 6 let tak začala plynout od začátku, protože stravné mohlo být žalobci poskytováno až do 31.12.2012.

Podle žalovaného tedy jeho postup není aktem svévole služebního funkcionáře, nýbrž výrazem nemožnosti použití již neplatné právní úpravy na služebně právní vztahy po přijetí právní úpravy nové a povinnosti služebního funkcionáře aplikovat platnou právní úpravu na vztahy vyplývající ze služebního poměru.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem a navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s. podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s. Zdejší soud rozhodoval bez jednání (§ 51 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podstatou sporu mezi žalobcem a žalovaným je posouzení právní otázky, zda žalobci po dobu roku 2013 příslušel nárok na vyplácení cestovních náhrad (stravného).

Ze správního spisu plyne, že dne 26.5.2004 vydalo Celní ředitelství Brno rozhodnutí (č.j. 7574/04-0101-11), kterým byl žalobce s účinností od 1.8.2004 přeložen z původního místa služebního působení Znojmo do místa služebního působení Jihlava. Dne 4.8.2004 vydalo Generální ředitelství cel rozhodnutí (č.j. 10415/04-0101-11), kterým byl žalobce s účinností od 1.8.2004 ustanoven do funkce referenta daňové kontroly k Celnímu úřadu Jihlava a zařazen do 9. platové třídy a 7. platového stupně. Podle tohoto rozhodnutí žalobci náležely cestovní náhrady dle vyhlášky č. 259/1997 Sb. Dne 24.8.2006 (rozhodnutím č.j. 7667/06-0101-11) byl žalobce ke dni 31.8.2006 odvolán z funkce referent skupiny mobilního dohledu v 9. platové třídě a s účinností od 1.9.2006 byl ustanoven do funkce referenta mobilního dohledu v 8. platové třídě. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že k odvolání žalobce z dosavadní funkce došlo z důvodu jejího zrušení ke dni 31.8.2006 v důsledku organizačních změn. Dne 8.1.2007 vydalo Celní ředitelství Brno rozhodnutí (č.j. 38/07-0101-11/16352), že s účinností od 1.1.2007 byl žalobce ustanoven do služebního poměru na dobu neurčitou na služební místo referent mobilního dohledu v útvaru Celního úřadu Jihlava, místo služebního působení Střítež.

Dne 1.1.2007 nabyl účinnosti zákon o služebním poměru (č. 361/2003 Sb.). Tento zákon nahradil dosavadní právní úpravu, především zákon o služebním poměru příslušníků PČR (č. 186/1992 Sb.).

Podle § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušník ustanovený do funkce podle dosavadních právních předpisů, který vykonává službu podle § 1 odst. 4 zákona o služebním poměru, bude dnem nabytí účinnosti tohoto zákona ustanoven na služební místo, pro které splňuje stanovený stupeň vzdělání, a jmenován do služební hodnosti, která je stanovena pro toto služební místo. Splnění požadavku oboru nebo zaměření vzdělání a dalšího odborného požadavku pro služební místo se nevyžaduje.

Podle § 149 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru příslušník, který je převeden na jiné služební místo z důvodů uvedených v § 25 odst. 1 až 3 a § 26 odst. 1 a 4 zákona o služebním poměru *do jiného místa služebního působení*, má nárok na náhrady cestovních výdajů za podmínek a ve výši jako při služební cestě. Náhrady cestovních výdajů se příslušníkovi poskytují do doby jeho přestěhování do jiného místa služebního působení; *stravné se poskytuje nejdéle po dobu 6 let*.

Podle § 25 odst. 1 písm. a) tohoto zákona příslušník je odvolán z dosavadního služebního místa, jestliže jeho dosavadní služební místo bylo v důsledku organizačních změn zrušeno.

Podstata závěru žalovaného je opřena o úvahu, podle které zákon o služebním poměru zavedl zcela novou právní úpravu služebního poměru a vzhledem k reorganizaci útvarů celní správy došlo u žalobce k zásadní změně jeho služebního poměru nejen co do služebního zařazení a souvisejícího obsahu vykonávaných činností, nýbrž i ke změně jeho místa služebního působení. Od 1.1.2007 tudíž žalobce začal spadat do režimu zákona o služebním poměru, začala se na něj vztahovat všechna jeho ustanovení o právech a povinnostech vyplývajících z těchto poměrů bez výjimky, včetně ustanovení týkajících se poskytování náhrad v souvislosti s převedením na jiné služební místo, a to včetně všech zákonem stanovených omezení. Změna služebního zařazení a současná změna místa služebního působení musí být podle žalovaného posuzována jako převedení na jiné služební místo podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru a ustanovení na služební místo podle § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru musí být považována za odvolání z dosavadního služebního místa ve smyslu § 25 odst. 1 zákona o služebním poměru. Změnou místa služebního působení a novým služebním zařazením od 1.1.2007 podle žalovaného započala plynout doba 6 let pro poskytování stravného, jež dne 31.12.2012 uplynula. Pak tedy od 1.1.2013 žalobce nárok na stravné neměl.

S takovým pojetím žalovaného zdejší soud nesouhlasí. Předně totiž nelze dovozovat, že by novou právní úpravou zákona o služebním poměru byla vytvořena jakákoli diskontinuita s právními vztahy (služebními poměry) existujícími před

1. 1. 2007, resp. že ke dni 1. 1. 2007 byli všichni příslušníci zcela nově ustanoveni do svých funkcí. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2010 ve věci sp. zn. 4 Ads 19/2010 (č. 1192/2010 Sb. NSS), takové účinky nové právní úpravy zákona o služebním poměru by vedly k extrémnímu narušení právní jistoty příslušníků bezpečnostních sborů a umožňovaly by nepřipustnou míru libovůle služebních funkcionářů při (novém) ustanovování příslušníků na služební místa. Mimo to, že takové důsledky by byly obecně nepřijatelné, v souvislosti se zde dotčenou právní úpravou je navíc třeba poukázat na mimořádnou úlohu příslušníků bezpečnostních sborů při ochraně a prosazování veřejných zájmů, jakož i potřebu stabilizace těchto složek (což byl ostatně jeden z hlavních cílů nové právní úpravy). Tyto zájmy se odrážejí v koncipování zákona o služebním poměru jako zvláštní, na zákoníku práce pojmově autonomní úpravy, jakož i konkrétně například v zakotvení přísných předpokladů k přijetí do služebního poměru v ustanovení § 13 až 18 zákona o služebním poměru nebo povinného propuštění podle § 42 téhož zákona. Zásada kontinuity trvání služebních poměrů podle předchozí a současné právní úpravy je vyjádřena právě v § 215 zákona o služebním poměru, který společně s dalšími přechodnými ustanoveními zajišťuje přizpůsobení se koncepčním změnám a přechod na novou právní úpravu (srov. důvodovou zprávu k přechodným ustanovením návrhu zákona o služebním poměru, podle původního číslování jako §§ 220 až 228 (dostupná na www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?o=4&ct=256&ct1=0), jakož i názory obsažené v odborné literatuře (např. TOMEK, P. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem*. 1. vyd. Olomouc : ANAG, 2007. s. 363).

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.6.2010 ve věci sp. zn. 4 Ads 19/2010 (č. 1192/2010 Sb. NSS) mimo jiné dovodil, že zákon o služebním poměru neumožňuje služebnímu funkcionáři při ustanovení příslušníka na služební místo podle § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru zcela odhlédnout od (ostatních) podmínek, za kterých příslušník vykonával funkci, do níž byl ustanoven podle dosavadních právních předpisů, jež nejsou v § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru výslovně zmíněny, tedy mimo jiné nerespektovat místo jeho dosavadního služebního působiště. Při ustanovení příslušníka bezpečnostního sboru podle tohoto ustanovení nelze podle Nejvyššího správního soudu dovozovat vázanost služebního funkcionáře toliko kritérii v něm výslovně uvedenými, přičemž v ostatním by byl dán prostor pro jeho libovolnou úvahu, nýbrž je nutné, aby při přechodu na nový zákon o služebním poměru byl každý příslušník ustanoven na takové služební místo, které v maximální míře odpovídá služebnímu místu, které tento příslušník zaujímal podle původní právní úpravy, ovšemže s výhradou organizačních změn, kapacitním rámcem systemizace služebních míst apod.

V rozsudku ze dne 5.10.2011 ve věci sp. zn. 3 Ads 70/2011 (č. 4113/2011 Sb. NSS) pak Nejvyšší správní soud dovodil, že rozhodnutí ve smyslu § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru sleduje účel zajištění právního pokračování služebního

poměru u dosavadních příslušníků na služebních místech odpovídajících těm, pro něž jsou tito příslušníci způsobilí a která doposud zastávali.

Kontinuita je tedy po účinnosti zákona o služebním poměru zásadně upřednostňována jak ohledně jednotlivých služebních zařazení, tak ohledně míst služebních působišť.

Ze shora uvedeného tedy zdejší soud dovozuje, že ze skutečnosti, že od 1.1.2007 nabyla účinnosti nová právní úprava služebního poměru žalobce, ani ze skutečnosti, že k tomuto datu byly útvary celní správy reorganizovány, a konečně ani ze skutečnosti, že služební zařazení žalobce bylo jinak formálně „pojmenováno“, nelze bez dalšího žádnou zásadní změnu služebního zařazení žalobce dovozovat.

Je tedy třeba zabývat se tím, co konkrétního se ve služebním zařazení žalobce k 1.1.2007 změnilo. Žalovaný sice zmiňuje, že se změnilo žalobcovo služební zařazení, nic bližšího k tomu však v napadeném rozhodnutí neuvádí. Žádná věcná změna žalobcova služebního zařazení neplyne ani z rozhodnutí prvostupňového orgánu. Ani správní spis, jak byl žalovaným zdejšímu soudu předložen, neposkytuje žádnou oporu k závěru, že by byl žalobce ustanoven do věcně jiného služebního místa. Do 31.12.2006 vykonával funkci referenta mobilního dohledu, totéž měl vykonávat od 1.1.2007. Z ničeho, co by žalovaný a prvostupňový orgán zmínili ve svých rozhodnutích, ani ze samotného obsahu správního spisu neplyne, že by obsah činností žalobce byl jakkoli změněn.

Pokud jde o změnu místa služebního působišť, pak do 31.12.2006 žalobce působil u „CÚ Jihlava“ s místem služebního působišť „Jihlava“, od 1.1.2007 pak žalobce působil v útvaru „CÚ Jihlava“ s místem služebního působišť „Střítež“. Jihlavský útvar (pracoviště) celního úřadu (dnes Celní úřad pro Kraj Vysočina) však i před 1.1.2007 sídlil ve Stříteži. Zdejšímu soudu je to známo z jeho úřední činnosti, tvrdí to i žalobce a žalovaný to nezpochybňuje. Ani místo služebního působišť se tedy v případě žalobce od 1.1.2007 nezměnilo.

Jestliže tedy žalovaný opřel svoji úvahu o tom, že od 1.1.2007 započala podle § 149 odst. 1 zákona o služebním poměru plynout doba 6 let pro poskytování stravného, jež dne 31.12.2012 uplynula, o kategorické východisko, že k 1.1.2007 se v případě žalobce změnilo místo služebního působišť a nové služební zařazení, pak k takovému východisku chybí jakékoli skutkové zjištění, jež by plynulo ze skutkového podkladu. Taková argumentace žalovaného, na niž napadené rozhodnutí výlučně stojí a jež se odvíjí od žalovaným nesprávně dovozeného nového právního titulu k poskytování náhrad vzniklého ke dni 1.1.2007, tedy nemůže obstát. Zdejší soud přitom nemůže nahrazovat žalovaného v jeho úvaze o tom, zda žalobce právo na stravné z jím uváděných důvodů má či nikoli, popř. odkdy a z jakého důvodu mu toto právo nenáleží, a tedy nosné důvody, na nichž napadené rozhodnutí stojí, svojí vlastní

úvahou měnit. Vzhledem k tomu, že skutkový stav ohledně změny místa služebního působiště a nového služebního zařazení žalobce ode dne 1.1.2007, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve správním spisu oporu, zdejšímu soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušit a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení bude žalovaný vycházet ze shora uvedeného právního názoru, že změnu služebního poměru žalobce nelze dovozovat ani automaticky z účinnosti zákona o služebním poměru, ani z popisu služebního zařazení a souvisejícího obsahu vykonávaných činností, jak plynou z obsahu správního spisu, a že ani změnu místa služebního působiště žalobce nelze v jeho případě dovozovat z údaje „Střítež“ namísto „Jihlava“. Žalovaný tedy rozhodnutí prvostupňového orgánu k podanému odvolání znovu přezkoumá a rozhodne o něm; případné zrušení rozhodnutí prvostupňového orgánu je odvislé od nosných úvah žalovaného, jež se od těch, na nichž je založeno napadené rozhodnutí, budou nutně muset, jak je shora uvedeno, zcela odlišovat.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalobce, ten má tedy právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Za důvodně vynaložené náklady žalobce zdejší soud pokládá náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a za právní zastoupení za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, společně se třemi režijními paušály podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky) ve výši 10 200 Kč. Celkově tedy žalobci přísluší náhrada ve výši 3 000 Kč + 10 200 Kč = 13 200 Kč. K jejímu zaplacení k rukám zástupkyně žalobce byla stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. března 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu